

[Lone Dybkjær]

er tale om en politisk sag og ikke en teknisk sag. Det er vedtaget i 1988. Altså må der være sket en fejl.

Det er muligt, at udenrigsministeren ikke personlig har været involveret i det, således at det er en departemental fejl, og så mener jeg ikke, at vi kan komme længere med det, for fejlen er sket på daværende tidspunkt. Spørgsmålet er, om den er sket i Udenrigsministeriet eller den er sket i Sundhedsministeriet, eller hvordan der er sket en nedklassificering af en sag, som Folketingets Markedsudvalg har betegnet som en klar politisk sag. Det er jo det, der er sket. Hvis det er sådan, at man i al almindelighed – og det er jo det, jeg også har spurgt om – håndterer sagerne på den facon, så er der jo behov for, at man prøver at se lidt på, om der er noget her, der skal ændres.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Jeg havde håbet, at hr. Kent Kirk var lidt bedre orienteret om, hvad der skete i den daværende KV-regering. Det, der skete, var, at i slutningen af oktober – jeg tror endda, jeg kan sætte dato på: den 21. oktober – fastlagde man i Sundhedsministeriet forhandlingsretningslinjerne i forbindelse med »diversedirektivet«. Det er dog en væsentlig beslutning. Der lagde man simpelt hen linjen, som der skulle køres efter, og den tror jeg er bekendt for de fleste, nemlig at man skulle forsøge at sikre, at den danske positivliste også i realiteten blev EU's liste. På det tidspunkt – når nu hr. Kent Kirk er så interesseret i specialudvalg – kunne man have hørt specialudvalgene. Det er stadig væk min påstand.

Til fru Birgitte Husmark har jeg blot den ene bemærkning, at vi selvfølgelig godt kan indlede en længere diskussion om erhvervsinteresser kontra forbrugerinteresser. Det vil jeg godt vende tilbage til senere. Nu vil jeg sige, at det, der var hovedproblemet, da man nåede frem til afgørelsen i Ministerrådet, jo i realiteten var noget andet, nemlig at belgierne havde skaffet sig et kvalificeret flertal uden om Danmark. Det var hovedproblemet. Dermed blev Danmarks muligheder for at manøvrere såvel til den ene side som til den anden side overordentlig begrænsede. Jeg tror i virkeligheden, at det var dér, vores store problem opstod, og det skal da ikke være nogen hemmelighed, at jeg

synes, det var en unfair handling af belgierne, en meget unfair handling; men det var rent faktisk, hvad de gjorde.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg vil gerne sige til fru Lone Dybkjær, at jeg ikke tror, vi kommer ret meget længere i denne sag. Jeg kan bare konstatere, at på oplysningskemaet har sagen stået som mindre vigtig. Jeg kan også konstatere, at da rødskovregeringen overtog sagen, ændrede man ikke på nogen som helst måde klassificeringen af den pågældende sag. Man forsøgte ikke på nogen måde at inddrage Folketingets Markedsudvalg.

Til hr. Ove Fich vil jeg sige: Det er imponerende, at hr. Ove Fich ved, hvad der foregik i Sundhedsministeriet i oktober 1992. Det er klart, at man i Sundhedsministeriet selvfølgelig prøver at finde ud af, hvordan og hvorledes man skal »handle« en sag, men det, jeg mener er det afgørende, er det tidspunkt, hvor sagen begynder at blive aktiveret politisk i Bruxelles. Så må vi være sikre på, at de nødvendige eksperter, interesseorganisationer, og hvem der nu har mulighed for at henvende sig til specialudvalgene, inddrages, og vi må være sikre på, at Folketingets Markedsudvalg også bliver inddraget i den pågældende sag. Det troede jeg da i det mindste man kunne blive enige om.

Charlotte Antonsen (V):

Udgangspunktet for dagens debat er jo interessant. Det fremgår af ordlyden af forespørgslen, at regeringen ikke har tacklet direktivet om tilsætningsstoffer tilstrækkelig fornøftigt. Der står simpelt hen i ordlyden – og det er vel at mærke regeringspartierne selv, der har formuleret forespørgslen – at man ikke ønsker en gentagelse af forløbet. Det fremgår, at de, der har anmeldt forespørgslen, er de fire regeringspartiers folketingsgrupper, og disse grupper føler altså, at regeringen har tacklet denne sag så dårligt, at man ikke ønsker gentagelser.

Det fremgik af statsministerens tale, at regeringen generelt ikke har været åben og meddelsom nok i behandlingen af EF-direktiver, for statsministeren sagde, at vi skulle til at være mere åbne og mere meddelssomme i behandlingen af EF-direktiver. Det, der så kan undre lidt her i Folketinget, er, hvorfor regeringen ikke allerede for f.eks. et år siden har gjort